

ANGELINE BOULLEY

UN
GRAM
DE FURIE

Bookzone
BUCUREȘTI, 2021

*Sunt statuia împietrită a unei fete în pădure.
Numai ochii mi se mișcă, cercetând pistolul cu o
expresie înnebunită.*

Pistol. Șoc. Pistol. Neîncredere. Pistol. Frică.

BUM-BUM-BUM-BUM-BUM

*Revolverul cu țevă scurtă tremură cu vibrații
inesesizabile în mâna nervoasă, ațintit spre fața mea.*

O să mor.

*Nasul meu tresare la o miasmă dulceagă.
Familiară. Vanilie și ulei mineral. WD-40. Cineva l-a
folosit ca să curețe arma. Alte mirosuri: pin, mușchi
reavăn, transpirație puturoasă și urină de pisică.*

BUM-BUM-BUM-BUM-BUM

*Mâna nervoasă face o mișcare tăioasă cu
arma, ca și cum ar ține o macetă. Fiecare milimetru
pe diagonală în direcția pământului îmi dă speranță.
Mai bine o țintă la întâmplare decât mine.*

*Apoi gheara terorii se încleștează iar în jurul
inimii mele. Arma. Din nou ațintită spre fața mea.*

*Mama. Nu va supraviețui morții mele. Cu un
glonț ne omoară pe amândouă.*

*O mână curajoasă se întinde după pistol. Cu
degetele întinse. Poruncitoare. Dă-mi-l. Acum.*

BUM-BUM-BUM...

*Mă gândesc la mama. Apoi, explozia schimbă
totul.*

PARTEA I

WAABANONG

(EST)

ÎN ÎNVĂȚĂTURILE OJIBWE,
TOATE CĂLĂTORIILE ÎNCEP SPRE EST.

CAPITOLUL 1

Îmi încep ziua înainte de răsărit, sărind în hainele de alergare și presărând puțină *semaa* pe latura de est la baza unui copac, acolo unde lumina va atinge mai întâi firele de tutun. Rugăciunile încep prin a oferi *semaa* și prin a-mi spune numele întru Spirit, clanul și locul de unde mă trag. De fiecare dată spun un nume în plus, ca să mă asigur că Creatorul știe cine sunt. Un nume care mă leagă de tatăl meu, pentru că am început ca un secret, pentru a deveni mai apoi un scandal.

Înalt mulțumiri Creatorului și îi cer *zoongidewin*, pentru că voi avea nevoie de curaj pentru ceea ce urmează să fac după alergarea de cinci kilometri. Deja am amânat-o o săptămână.

Cerul începe să se lumineze în timp ce îmi fac întinderile pe alee. De câte ori aleargă cu mine, fratele meu se plânge că rutina mea de încălzire durează prea mult. Îi tot spun lui Levi că mușchii mei mai lungi, mai mari, așadar cu mult superiori, au nevoie de o pregătire mai intensă pentru a da randamentul maxim. Motivul real – care lui i s-ar fi părut imbecil, dacă l-ar fi știut – este că spun în gând denumirea anatomică a fiecărui mușchi pe măsură de îl întind. Nu numai a mușchilor superficiali, ci și a celor din profunzime. Vreau să am un avantaj în fața celorlalți colegi de la cursul de Anatomie Umană pe care-l încep în toamnă.

Când îmi termin încălzirea și revizuirea noțiunilor de anatomie, soarele e deasupra copacilor. O rază de lumină scânteiază în firele mele de *semaa*. *Niishin!* E de bine!

Primul kilometru e de fiecare dată cel mai greu. O parte din mine vrea să fie în pat cu pisica mea, Herri, al cărei tors este opusul țârâitului ceasului deșteptător. Dar, dacă reușesc să trec peste asta, respirația mea își va găsi ritmul, punctat de fâșâitul cozii mele grele de cal. Picioarele și brațele mele vor intra pe pilot automat. Atunci, mintea mea începe să rătăcească prin împrejurimi, căci sunt o parte a acestei lumi, dar și prin alte locuri, și uite așa kilometrii trec într-o ceață semivigilentă.

Traseul meu mă duce prin campus. Cea mai frumoasă vedere din Sault Ste. Marie, Michigan, este în partea cealaltă. Trimit o beza în timp ce trec în fugă pe lângă cel mai nou cămin din Lake State, Fontaine Hall, numit după bunicul meu dinspre partea mamei. Bunica Mary – îi spun buna Mary – a insistat să port rochie la ceremonia de dedicare de vara trecută. Am fost tentată să mă încrunt în fotografii, dar știam că sfidarea mea ar durea-o pe mama mai mult decât ar nemulțumi-o pe buna Mary.

O iau de-a curmezișul prin parcare din spatele casei studenților, spre capătul de nord al campusului. De pe faleză se etalează o vedere panoramică fabuloasă a râului St. Mary, a Podului Internațional spre Canada și a orașului Sault Sainte Marie, Ontario. La estul orașului, ascuns într-un cot al râului, se află locul meu preferat din toată lumea asta: insula Sugar.

Soarele care răsare se ascunde în spatele unui nor jos, întunecat, la orizontul de dincolo de insulă. Mă opresc locului, ca trăsniță. Snopi de raze de lumină ies din nor, ca și cum insula Sugar ar fi sursa sulițelor luminoase. O adiere răcoroasă îmi flutură puțin tricoul, făcându-mi pielea de găină la jumătatea lui august.

Ziisabaaka Minising, șoptesc în Anishinaabemowin numele insulei, pe care tata mi l-a spus când eram mică. Sună ca o rugăciune. Familia tatei, dinspre partea Păstrătorului Focului, e o parte a insulei Sugar la fel cum sunt pâraiele ei umflate de primăvară și mestecenii.

Când norul alunecă mai departe pe cer și soarele își recapătă razele, o pală de vânt mă împinge de la spate. Mă întorc la alergare și la sarcina care mă așteaptă după aceea.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, îmi termin alergarea la EverCare, un centru de îngrijire pe termen lung aflat la câteva străzi distanță de casa mea. Alergarea de azi a fost cumva pe dos, primul kilometru a fost lejer și apoi s-a îngreunat progresiv. Am încercat să ajung la finalul traseului, dar a fost dincolo de puterile mele.

— Neața, Daunis, îmi spune doamna Bonasera, asistentă-șefă, care stă la biroul de la recepție. Mary a avut o noapte bună. Mama ta e deja aici.

Încă gâfâind, îi fac obișnuitul semn cu mâna.

Holul pare a se lungi cu fiecare pas. Îmi dau curaj singură în fața posibilelor răspunsuri la anunțul meu. În scenariile mele imaginare, o sprânceană ridicată înseamnă dezamăgire, enervare și retragerea tuturor laudelor anterioare.

Poate ar trebui să aștept până mâine să le anunț decizia pe care am luat-o.

Doamna B. nu trebuia să spună nimic; mirosul greu de trandafiri din hol anunță prezența mamei. Când intru în salonul privat, masează încet brațele subțiri ale bunicii cu o loțiune cu aromă de trandafiri. Un buchet de trandafiri galbeni proaspeți sporește nivelul de saturație florală.

Buna Mary este deja de șase săptămâni la EverCare și, în luna de dinainte, a stat în spital. A avut un atac cerebral în ziua petrecerii mele de absolvire a liceului. Vizitarea ei în fiecare dimineață face parte din Noua Normalitate, așa cum spun eu atunci când universul ți se zdruncină atât de puternic, încât nu-ți mai poți regăsi același centru de greutate ca înainte. Dar, de încercat, încerci oricum.

Ochii bunicii îmi caută privirea. Sprânceana ei stângă se ridică în semn de recunoaștere. Partea ei dreaptă nu mai poate transmite nimic.

— Bună dimineața, buna Mary.

O sărut pe ambii obraji, apoi fac un pas în spate, pentru inspecție.

În perioada de Dinainte, analizarea alegerilor mele vestimentare mă speria ca naiba. Dar acum? Partea ei bună care s-a încruntat la vederea tricoului meu prea mare aduce teribil de mult cu o plesnitură de palmă pe bufet.

— Vezi?

Ridic în glumă poalele tricoului ca să-i arăt pantalonii scurți galbeni, din spandex.

— Nu-s pe jumătate dezbrăcată.

Nu apucă să-și încheie rotirea imperceptibilă a globului ocular, că privirea bunei Mary se și rătăcește. Este ca și cum în spatele ochilor ei ar fi un bec pe care cineva îl stinge și-l aprinde după cum are chef.

— Las-o puțin, spune mama, continuând să ungă încet cu loțiune brațele bunicii.

Încuviințez din cap și o iau spre dormitorul bunicii. Fereastra largă, cu vedere la un teren de joacă din apropiere. Tăblița de scris, cu o propoziție notată în partea de sus: **BUNĂ! NUMELE MEU ESTE MARY FONTAINE**, și un loc gol, de completat, după cuvintele **ASISTENTA MEA**. Rândul de după **SCOPUL MEU** este și el gol. Vaza cu trandafiri străjuită de fotografia înrămate. Buna Mary și bunicul Lorenzo în ziua nunții lor. O ramă dublă, cu mama și unchiul David ca niște mici îngeri îmbrăcați în alb la prima lor comuniune. Fotografia mea de la absolvire e pusă într-o ramă de argint, gravată cu **PROMOȚIA 2004**.

Ultima fotografie cu noi, cei patru Fontaine – eu, mama, unchiul David și buna Mary – de la ultimul meu joc de hochei îmi pune în gât un nod cât o nucă de mare. Multe seri m-am dus la culcare ciulind urechea la mama și la fratele ei care râdeau, jucau cărți și vorbeau într-o limbă ciudată pe care au inventat-o în copilărie, un amestec de franceză, italiană, engleză prescurtată și cuvinte născocite, lipsite de sens. Dar asta era înainte ca unchiul David să

moară în aprilie, iar buna Mary, doborâtă de durere, să aibă un atac intracerebral hemoragic două luni mai târziu.

În Noua Normalitate mama nu mai râde.

Se uită în sus. Ochii ei verzi sunt obosiți și injectați. În loc să doarmă, noaptea trecută mama a făcut curat în casă ca lovită de delir, în timp ce vorbea cu unchiul, ca și cum el ar fi stat pe canapea și s-ar fi uitat la ea cum șterge praful și dă cu mopul. Face asta des. Mă trezesc în orele acelea întunecate, când mama îi mărturisește fratelui mort singurătatea și regretele ei, neștiind că eu stăpânesc la perfecție limbajul lor secret.

În timp ce aștept ca bunica să-și vină în fire, iau un ruj din coșulețul de pe noptieră. Buna Mary crede că trebuie să întâmpini ziua cu un zâmbet perfect rubiniu. Trecând ușor rujul mat rubiniu peste buzele ei subțiri, îmi amintesc cum m-am îmbărbătat mai devreme. A-ți cunoaște *zoongidewin* înseamnă a-ți înfrunta cele mai negre temeri cu o inimă puternică. Îmi tresare mâna; tubul auriu de ruj seamănă cu acul nervos al unui seismograf.

Mama termină cu loțiunea și o pupă pe bunica pe frunte. Am fost și eu atât de des destinatară acestor sărutări, încât ecoul lor îmi încălzește și acum fruntea. Sper că buna Mary poate simți binele pe care-l face această doctorie chiar și atunci când becul e stins.

Când bunica era în spital, țineam o evidență: de câte ori clipea în același interval de un sfert de oră în fiecare zi. Pe mama nu o deranja să țin această evidență până când a remarcat semnele de răboj pentru BEC APRINS și BEC STINS. Numărul total de clipiri nu s-a schimbat, dar procentul celor conștiente (numărul de clipiri împărțit la BEC APRINS) a început să scadă. Mama s-a supărat așa de tare când mi-a văzut răbojul, încât am ascuns carnetul cu evidența clipirilor în salonul bunicii și îl scot numai când nu e mama prin preajmă.

Se întâmplă acum. Buna Mary clipește și ochii i se luminează. BEC APRINS. Dintr-odată, devine concentrată

și este din nou o forță atotputernică a naturii, matriarha Fontaine.

— Bună Mary, spun repede, amân intrarea la U din M și mă înscriu la cursurile din Lake State. Numai pentru anul pregătitor. Îmi țin răsufierea, anticipându-i dezamăgirea pentru această abatere de la Plan: Daunis Lorenza Fontaine, doctor.

La început am fost de acord, sperând să o fac mândră. Am crescut trăgând cu urechea la oamenii care vorbeau în șoaptă cu un fel de bucurie răutăcioasă despre Marele Scandal al Vieții Perfecte a lui Mary și Lorenza Fontaine. M-am prefăcut atât de bine și atât de multă vreme, încât planul ei a devenit planul meu. Planul nostru. Iubeam planul acela. Dar asta a fost înainte.

Buna Mary mă fixează cu o privire la fel de tandră ca sărutările mamei. Ceva se petrece între mine și bunica. Înțelege de ce a trebuit să modific planul nostru.

Mă furnică nasul cu înțepături ca înainte de plâns, de ușurare, de tristețe ori și de una, și de alta. Poate există un cuvânt în Anishinaabemowin pentru momentul în care găsești un petic de pământ ferm în moloz după o tragedie.

Mama ocolește patul în grabă, trăgându-mă într-o îmbrățișare care mă lasă fără aer. Suspinele ei de bucurie vibrează în mine. Mi-am făcut mama fericită. Știam că o voi face, dar nu m-am așteptat să mă simt eu însămi atât de ușurată. Mă presa să nu plec la facultate, ba chiar l-a încurajat pe Levi să mă sâcâie cu chestia asta. Mama m-a rugat să completez formularele de admitere la Lake State încă din ianuarie, ca un dar de ziua ei. Am fost de acord, gândindu-mă că nu e nicio șansă să ajung acolo. S-a dovedit că există o șansă.

O pasăre se izbește de fereastră. Mama tresare, dându-mi drumul din îmbrățișare. Nu am apucat să fac decât trei pași spre fereastră când pasărea se ridică, dă din aripi ca să-și recapete echilibrul și își reia călătoria.

Bunica Pearl – *nokomis* Anishinaabe a mea din partea Păstrătorilor Focului – credea că o pasăre care se izbește de

geam e un semn rău. Ar fi ieșit fuga afară, cu o mână brună la gură, bombănind „ah-ah-oh” cu gâtul sucit, înainte de a-și striga surorile, ca să încerce să își dea împreună seama ce tragedie așteaptă după colț.

Dar buna Mary ar spune că a fost doar o întâmplare nefericită. Nimic mai mult decât o consecință neintenționată a unei ferestre curate. *Superstițiile indiene nu sunt fapte certe, Daunis.*

Bunicile mele Zhaaganaash și Anishinaabe nu puteau fi mai diferite. Una vedea lumea la suprafață, cealaltă vedea conexiunile și învățăturile care ajung mult mai adânc decât lumea pe care o cunoaștem. Toată viața au tras de mine ca într-o competiție, una într-o parte, alta în cealaltă.

Când aveam șapte ani, am stat o săptămână la casa de hârtie gudronată de pe insula Sugar a bunicii Pearl. M-am trezit plângând, cu o durere de ureche, dar feribotul către continent se retrăsese noaptea. M-a pus să fac pipi într-o ulcică, mi-a turnat urina în ureche și am adormit cu capul în poala ei. Acasă, la masa de duminică de la buna Mary și bunul Lorenzo, le-am povestit entuziasmată ce deșteaptă era cealaltă bunică a mea. *Bunica Pearl mi-a vindecat urechea cu pipi!* Buna Mary s-a tras îndărăt și, o clipă mai târziu, s-a uitat urât la mama, ca și cum ar fi fost vina ei. Ceva s-a frânt în mine când am văzut jena mamei. Am învățat că sunt momente când trebuie să fiu o Fontaine și altele când e mai sigur să fiu o Păstrătoare a Focului.

Mama se întoarce la buna Mary și dă la o parte pătura din cașmir ca să-i maseze cu loțiune un picior subțire, ca de alabastru. Se epuizează având grijă de bunica. E convinsă că-și va reveni. Mama nu s-a priceput niciodată să accepte adevărurile dureroase.

Acum o săptămână, m-am trezit în timpul uneia dintre curățeniile nebune ale mamei.

Am pierdut atâtea, David. Iar acum, și ea. Când pleacă și Daunis, j'disparaîtrai..

A folosit cuvântul francez pentru „a dispărea”. A păli sau a se stinge.

Cu optsprezece ani în urmă, venirea mea a schimbat lumea mamei. A năruit viața pe care părinții ei i-o predestinaseră. Sunt tot ce mai are pe lumea asta.

Bunica Pearl mi-a spus mereu: *Lucrurile rele vin în perechi de câte trei.*

Unchiul David a murit în aprilie.

Buna Mary a avut un atac cerebral în iunie.

Dacă rămân acasă, pot opri al treilea lucru rău să se întâmple. Chiar dacă asta înseamnă să aștept puțin mai mult până ce îmi voi îndeplini Planul.

— Ar trebui să plec.

Le sărut pe mama și pe buna Mary de la revedere. Cum ies din clădire, o iau la goană. De obicei merg la pas cele câteva străzi distanță până acasă, dar azi sprintez până ce ajung pe aleea noastră. Gâfâind, mă prăbușesc sub copacul meu de rugăciune. Așteptând să-mi recapăt răsuflarea.

Așteptând să înceapă partea normală din Noua Normalitate.